

***BLOED
GABBERS***

2e druk

Auteur George Boellaard
Copyright © 2022 George Boellaard | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Just Publishers BV.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Just Publishers BV.

Omslagontwerp Ben Gross
Foto's © 2022 Tenzij anders vermeld Archief George Boellaard | Just Publishers
Infographics Marcel Kuster, Arnhem
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Eindredactie Jos Jägers

ISBN 97890 8975 564 3

NUR 339

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

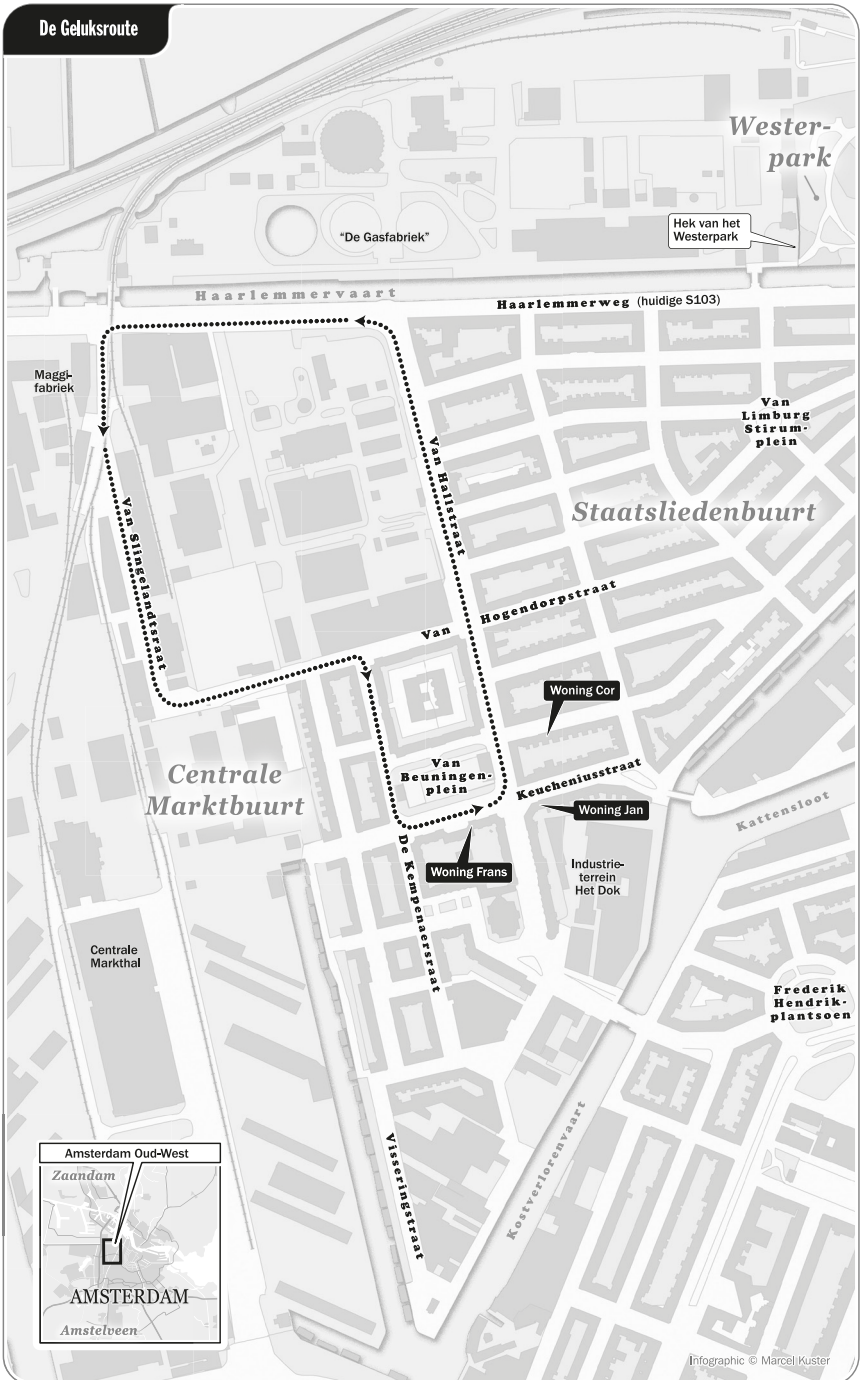
GEORGE BOELLAARD

**BLOED
GABBERS**

**BOELLAARD, MEIJER, VAN HOUT & HOLLEEDER
DE CRIMINELE JAREN 1977 - 1982**

**JUST
PUBLISHERS**

De Geluksroute

INHOUD

	Proloog	6
1.	186 schoten – 1977	14
2.	De wapenwedloop – 1978	52
3.	Failliet – 1979	101
4.	Een druk jaar – 1980	142
5.	Een eerlijk bestaan – 1981	216
6.	Cor aan het hoofd – 1982	252
	Kalendarium	315

PROLOOG

Let op je gedachten - het worden je woorden

Let op je woorden - het worden je daden

Let op je daden - het worden je gewoontes

Let op je gewoontes - het wordt je karakter

Let op je karakter - het wordt je noodlot

Lao Tse (Chinees filosoof)

Wanneer Jan Boellaard en Frans Meijer elkaar in 1966 voor het eerst ontmoeten, ontstaat een vriendschap voor het leven die zich aanvankelijk onderscheidt door een ononderbroken reeks van kleine diefstallen en geringe wetsovertredingen. Jan en Frans stelen Kreidlers en rijden veel te hard rond op die bromfietsen. Ze stelen wat los en vast zit, maar het is vooral kruimelwerk. Langzaam denken de vrienden ook aan ambitieuzer misdaden. Jan en Frans beginnen zich voor te bereiden op een carrière als kluiskraker. In 1970 worden de twee jongens op heterdaad betrapt wanneer ze inbreken in een bouwkeet op een terrein aan de De Flinesstraat, tegenover de Makro in Amsterdam-Duivendrecht. Het verblijf in een politiecel is confronterend, maar Jan en Frans ontsnappen bij de rechter met een tik op de vingers. In de vroege jaren zeventig leeft het idee dat jonge delinquenten een tweede kans verdienen en Jan en Frans pakken die kans met beide handen aan. 'Nooit meer de De Flinesstraat' wordt hun strijdkreet. De aanraking met politie en justitie blijkt in de volgende jaren meer een aansporing te zijn geweest tot voorzichtigheid in het kwade dan tot gehoorzaamheid aan de wet.

Rond 1970 sluit de vier jaar jongere Cor van Hout zich aan bij Jan en Frans. Cor is afkomstig uit een armlastig gezin met een criminele achtergrond en al vroeg *streetwise*. Een goocheme straatjongen als Cor heeft in de Amsterdamse Staatsliedenbuurt een baaierd aan mogelijkheden om ‘verkeerde vrienden’ te maken, maar dat Cor juist Jan en Frans verkiest boven leeftijdsgenootjes of andere stoere knapen, is omdat Cor aanvoelt dat de oudere Jan en Frans voor het échte werk gaan, en de spanning daarvan is onweerstaanbaar. Omdat de kleine Cor een kampioen is aan de flipperkast geven Jan en Frans hem de bijnaam ‘Flipper’.

Cor begint mee te trainen in het bodybuildingclubje van Jan en Frans. Achter op de donkerblauwe trainingspakken van de drie naaien de moeders van de jongens in witte katoenen letters ‘Epancratius’. Het is oorspronkelijk de bijnaam van een Amerikaanse bodybuilder, maar nu ook de naam van hun trainingsclubje en wat later van hun criminele bende.

Jan, Frans en Cor fantaseren roekeloos over een misdadig leven en zetten al snel de eerste stappen die nodig zijn om een bank te beroven. Zij stelen wapens en munitie en door creatief te reageren op tegenslag en toeval ontwikkelen de drie jongens een eigen manier van werken, of zoals de recherche dat noemt: een *modus operandi*. Bij hun manier van werken hoort een gezonde dosis bijgeloof. Zo maken de drie voordat zij aan een klus beginnen altijd een vaste wandeling langs de ‘geluksroute’. Op die wandeling door de Staatsliedenbuurt spreken ze voor een laatste keer al hun scenario’s door om daarna volledig geconcentreerd aan hun met militaire precisie voorbereide acties te beginnen. Bijgeloof zorgt er ook voor dat de jongens bij hun overvallen gebruik blijven maken van dezelfde pistolen.

Ten tijde van de eerste overval, op het girokantoortje aan het Surnameplein, is Cor zestien jaar oud. Twee jaar later, in 1976, beroven de drie vrienden op spectaculaire wijze het hoofdkantoor van dezelfde Amsterdamse Gemeentegiro aan het Singel, waarbij ze met een speed-

boot weten te ontkomen. Deze hele voorgeschiedenis is te lezen in het eerste boek, *Wij Willen Gangster Worden, de jonge jaren 1966-1977*.

In de jaren die in dit tweede boek, *Bloedgabbers*, worden beschreven, 1977-1983, draait het criminele bestaan van het drietal op volle toeren en gaan Jan, Frans en Cor verder op de ingeslagen weg, zich voortdurend aanpassend aan nieuwe omstandigheden. Met niet te ontkennen creativiteit, maar ook, als zij dat nodig vinden, met ongekeerde hardheid. Het betreft een periode met ups en downs waarover door de jaren heen het een en ander bekend is geworden en die, zoals iedereen nu weet, uitmond in hun besluit om Freddy Heineken te ontvoeren.

In 1986 vertelt Cor van Hout, na enige voorwaarden gesteld te hebben, zijn verhaal van de ontvoering aan Peter R. de Vries. Cor werkt mee op voorwaarde dat een boek over de ontvoering pas uitkomt nadat de rechter in de zaak heeft gevonnist. Een andere voorwaarde die Van Hout stelt, is dat De Vries in zijn boek geen aandacht besteedt aan verdenkingen in de jaren vóór de ontvoering. Als Van Hout en Holleeder in februari '87 beiden tot elf jaar zijn veroordeeld, verschijnt twee maanden later het standaardwerk *De Ontvoering van Alfred Heineken*. Wat in het boek van De Vries overblijft van de harde waarheid is een verhaal waarin Cor zich laat portretteren als een in zijn rechtsgevoel geschokte kleine Amsterdamse ondernemer, die wanneer hij wordt veroordeeld wegens het eigenmachtig ontruimen van een kraakpand het bijltje erbij neergooit en zegt: '...Als dit de wet is, dan zit ik nergens meer mee.' Klaarblijkelijk ook niet meer met het ontvoeren van een biermagnaat.

Alhoewel de geschiedenis die in *Bloedgabbers* wordt behandeld tot op heden nog niet van binnenuit is beschreven, bestaat er al sinds 1987 een lijstje van overvallen die aan Jan Boellaard, Frans Meijer, Cor van Hout én Willem Holleeder worden toegeschreven. Wellicht in reactie op het al te rooskleurige relaas in het boek van De Vries maakt het Amsterdamse

openbare ministerie in mei '87 bekend dat de hoofddaders van de Heinekenontvoering worden verdacht van acht overvallen en een schietpartij. Bij de overvallen, die plaatsgevonden zouden hebben tussen 1977 en 1983, zou in totaal 6,5 miljoen gulden zijn buitgemaakt. Uit het lijstje blijkt dat de Amsterdamse recherche zich in 1987 al een vrij goed beeld heeft gevormd van de criminele voorgeschiedenis van de Heinekenontvoerders. Volgens sommige agenten is het 'politiebewijs' zelfs helemaal rond.

Dat er sinds het voorjaar van 1987 twee strijdige verhalen in omloop zijn over de voorgeschiedenis van de ontvoerders van Heineken wordt door menig Amsterdamse rechercheur als een gotspe beschouwd. De frustratie bij de agenten wordt nog groter wanneer in juni 1991 het Openbaar Ministerie bekendmaakt Cor van H. en Jan B. niet verder te zullen vervolgen voor delicten uit de periode '77 tot '83. De zeer vasthoudende agent Paul van Hove begint daarna nog een artikel 12-procedure om via de rechter af te dwingen dat het onderzoek naar het verleden van de ontvoerders wordt voortgezet, maar in februari 1993 strandt ook zijn ultieme poging om gerechtigheid te krijgen.

Ondertussen is het boek van De Vries begonnen aan een zegetocht zonder weerga. In alle latere drukken wordt met gepaste trots vermeld dat het gaat om 'het bestverkochte misdaadboek van Nederland'. Tot op heden zijn er meer dan 500.000 exemplaren van verkocht. Dat er afspraken gemaakt waren met de ontvoerders gaf De Vries ruitertlijk toe: 'Het was kiezen tussen een boek of geen boek.'

Om het beladen verleden van de ontvoerders wordt in *De Ontvoering van Alfred Heineken* heen geschreven. Dat 'omheenschrijven', zoals De Vries het noemde, hoefde op zich niet tot verdraaiingen in het verhaal over de ontvoering te leiden, maar deed dat uiteindelijk wel. De lezer die het boek dat hij nu in handen heeft leest en het werk van De Vries

ernaast legt, merkt al snel op dat de twee geschiedenissen niet naadloos op elkaar aansluiten, iets wat je eigenlijk wel zou verwachten. In *Bloedgabbers* wordt bijvoorbeeld het besluit om een ontvoering op poten te zetten genomen in de nieuwjaarsnacht van 1 januari 1983; in *De Ontvoering van Alfred Heineken* gebeurt dat al een jaar eerder, op 1 januari 1982. In de versie van Cor van Hout en De Vries is Jan Boellaard er niet bij op de bijeenkomst van oudejaarsavond 1981, maar Willem Holleeder wél. Terwijl in dit boek Jan wel aanwezig is en Willem Holleeder níet. In *Bloedgabbers* komen Jan, Frans en Cor op oudejaarsavond 1981 samen, staat de champagne koud en gaat hun gesprek tijdens de nieuwjaarsviering niet over het plan om iemand te ontvoeren, maar vooral over een overval die voor zes dagen later op de rol staat – wat natuurlijk meer voor de hand ligt. Maar over die overval wordt in het boek van De Vries, volgens afspraak, niet gerept. Willem Holleeder is niet uitgenodigd op oudejaarsavond 1981 omdat hij nog maar net lid van de bende is, zijn eerste klus nog moet voltooien en – eerlijk gezegd – Jan en Frans hem niet voor vol aanzien. Hoe hoog Willem later ook stijgt, ook hij is onderaan begonnen.

Willem Holleeder vond het in 1986-'87 helemaal niet zo'n goed idee dat Cor zijn verhaal over de ontvoering aan Peter R. de Vries verkocht. In die tijd is het onderzoek van de Amsterdamse recherche naar het verleden van de Heinekenontvoerders al aardig op gang en Willem vreest dat een boek over de ontvoering tot nodeloze extra aandacht zal leiden. Willem wil liefst dat er niets van zijn bemoeienissen met Epancratius en de overvallen bekend wordt. Hij is net tot elf jaar veroordeeld wegens zijn aandeel in de ontvoering en zit niet op andere aanklachten te wachten. Cor antwoordt Willem dat hij hem met het boek van De Vries juist in dat opzicht behulpzaam kan zijn. Door het besluit tot een ontvoering en de voorbereiding ervan een jaartje naar voren te halen, schept Cor als het ware een alibi voor Willem. Hoezo roofovervallen? Jan, Frans, Cor en Willem waren in 1982 druk bezig met verkenningen in Noordwijk en

onderzochten losgeldroutes. Op deze manier wordt om de gebeurtenissen van 1982 waar Holleeder bij betrokken was, heen geschreven.

Wanneer Jan Boellaard zich tijdens zijn tweede detentie, in 2005, soms dagenlang in zijn cel opsluit om te kunnen werken aan zijn memoires, die de basis vormen van dit boek, lekt dat uit via de gevangnistamtam. Op een goed moment bezoekt hij weer eens de recreatieruimte, wanneer een medege-detineerde hem een klein briefje met een telefoonnummer in handen stopt. Als Jan later die dag het nummer belt, neemt een bekende stem op.

‘Met Lanaris.’ (*La nariz* is Spaans voor ‘de neus’.)

‘Ha Neus, ben jij het?’

‘Ik wilde eens weten hoe het met je gaat, Jan.’

Het wordt een gemoedelijk gesprek en wanneer Willem ten slotte vraagt of hij nu ook uit de memoires van Jan weggelaten kan worden, reageert Jan met begrip. Willem heeft andere zaken aan zijn hoofd en zit niet op verkeerde aandacht te wachten, zoveel is duidelijk. Zonder morren belooft Jan dat Willem nauwelijks in de memoires voor zal komen, hij hoeft zich nergens zorgen om te maken. Daarbij heeft Jan nooit erg warme gevoelens voor Willem gehad en het vooruitzicht hem uit zijn levensverhaal weg te kunnen laten, stemt hem bijna gelukkig. Epancratius was iets van Frans, Cor en hem, vindt Jan. En dan zou hij aandacht moeten schenken aan de toch al ondergeschikte rol die Willem heeft gespeeld? Liever niet.

En zo gebeurde het dat Willem Holleeder zelfs helemaal niet als lid van Epancratius in het oorspronkelijke manuscript van Jan voorkomt. Willem bedankte Jan destijds voor die ‘terughoudendheid’ door hem een stapeltje nieuwe T-shirtjes en wat spijkerbroeken te sturen.

Maar de volledige afwezigheid van Willem in het jaar 1982 viel op. Bij het verifiëren van Jans tekst door die te vergelijken met krantenberich-

ten en andere literatuur stuitte ik bij het schrijven van dit boek op steeds meer inconsistenties. Het leek er toch sterk op dat Epancratius in '82 vier leden heeft, en niet drie.

‘Ach,’ zei Jan dan als ik hem ernaar vroeg, ‘je weet hoe dat gaat met getuigenverslagen: de een zegt drie overvallers te zien, een ander vijf.’

Ik bleef aandringen. Op een mooie zomerdag zat ik met Jan op het terras bij trattoria *That's Amore* en kwam het onderwerp weer ter sprake.

‘Ik heb Willem eruit geschreven; ik gun hem geen plek in mijn boek omdat hij Cor vermoord heeft.’

‘Heb je daar dan bewijs van?’

‘Nee, geen bewijs, ik weet het gewoon. Het was zakelijk.’

‘Zakelijk?’

‘Ja, de leerling moet de meester overtreffen. Cor was de leerling van Frans en mij, en Willem was de leerling van Cor. Cor heeft Frans en mij overtroffen en Willem heeft Cor overtroffen. Er moest iemand wijken.’

‘O, net zoals er in de natuur voor iedere jonge mannetjesleeuw een moment komt om de leider van de troep uit te dagen?’

‘Ja, zoiets.’

‘Maar ik kan toch geen boek maken waaruit Willem Holleeder weggelaten is?’

‘Toch laten we Willem eruit.’

Zo ging dat nog een tijdje door. Uiteindelijk ging Jan toch overstag en drie jaar terug hebben we gezamenlijk wat mij betreft ook een waarachtige weergave van het jaar 1982 op papier gezet.

Daarnaast heeft Willem Holleeder nu zelfs voor de rechter toegegeven dat hij ‘twee overvallen heeft gezet’. Welke dat waren, wilde hij niet zeggen, omdat volgens hem overvallen wel verjaren, ‘maar het witwassen van geld niet’.

‘Doet u niet zo flauw,’ zei de rechter nog. Het kon Willem niet vermurwen.

De misdaden die opgetekend zijn in dit boek hebben tot aan de ontknoping van de Heinekenontvoering niet tot een serieuze verdenking van onze daders geleid. Na de ontvoering echter worden Jan, Frans en Cor – en Willem – onmiddellijk door de recherche onder het vergrootglas gelegd. Kleine gebeurtenissen in dit boek hebben in latere jaren voor Jan, Frans en Cor soms vervelende gevolgen. Een enkele keer wordt er in de tekst wat vooruitgeblikt naar die latere ontwikkelingen.

George Boellaard

1.

186 SCHOTEN - 1977

Juni 1990. De 'half open' penitentiaire inrichting Esserheem. Hier wennen langgestrafte gedetineerden aan hun terugkeer in de maatschappij onder een wat lossere regime. Het is het begin van de avond. Het politieonderzoek naar het verdachte verleden van de Heinekenontvoerders draait op volle toeren en Jan weet dat de Amsterdamse recherche morgen daarom de littekens van zijn schotwonden komt fotograferen. De rechter heeft weliswaar niet toegestaan dat er röntgenfoto's worden genomen, omdat die de grondwettelijk vastgelegde integriteit van het menselijk lichaam schenden, maar tegen het maken van gewone foto's van Jans buitenkant bestaat niet langer juridisch bezwaar.

Jan ligt naakt op bed in de cel van Willem Holleeder. Buiten op de gang staat iemand op de uitkijk en twee gedetineerden staan paraat om wanneer er een seintje komt een vechtpartijtje te beginnen dat voor afleiding moet zorgen. Jan heeft in hoog tempo een de gevangenis binnengesmokkelde fles whisky leeggedronken en is zo zat dat hij bijna niet meer weet wat er gaat gebeuren. Terwijl Bram bezig is met het heet stoken van een brandijzer boven een campinggasbrandertje, stopt Willem de afgebroken steel van een houten stoffer tussen Jans tanden. Er moeten drie bij de politie bekende littekens worden gecamoufleerd en om een dwaalspoor op te werpen, is er besloten vijf keer in Jans vlees te branden. Littekens van schotwonden zijn sterren die goed herkenbaar in de huid staan, maar processen-verbaal over die oude kwetsuren zullen na vanavond minder waard zijn. En dat is nodig ook, want de recherche heeft

zich ondertussen een aardig beeld kunnen vormen van het verleden van Epancratius.

Jan voelt een stekende pijn in zijn heup, is meteen ontnuchterd en spuugt het bijstokje uit.

‘Het doet niet pijn. Heb je niet meer pijn voor me?’ roept Jan terwijl hij crepeert.

De cel stinkt naar verbrand vlees. Na het vijfde brandmerk is het gasflesje leeg. Jan is opgelucht, want Willem is zo geobsedeerd bezig dat Jan bang is dat hij doorgaat met branden.

Nadat Jan even heeft liggen kermen, doet Bram hem een badjas aan en tilt Willem Jan in een brandweergreep over de gang naar een douche-ruimte die voor de gelegenheid extra is schoongemaakt. Jan wordt op de granitovloer gelegd en een koude douche wordt boven hem openge-draaid. Hij is te dronken om op te staan en ligt te klappertanden van de kou. Na een kwartiertje komt Willem terug om de kraan dicht te draaien. Jan wordt weer in de brandweergreep genomen en nu naar zijn eigen cel gedragen. Daar doet Willem wat Dermatol en gaasjes over de brandwonden. De pijn is verschrikkelijk, maar Jan voelt het nog niet echt; hij is zo dronken dat hij snel in een comateuze slaap verzinkt.

De volgende ochtend is Jan om tien uur bij de gevangenisarts en vertelt hij, met een flinke kater, dat hij zichzelf heeft verwond om uit handen van justitie te blijven. ‘Dit is een medisch geheim, iets tussen arts en patiënt,’ voegt hij eraan toe. Hoofdschuddend zegt de vrouw dat het er niet mooi uitziet. ‘Je hebt jezelf wat aangedaan.’

Jan krijgt een doos gaasjes, pleisters, verband en geel poeder mee. In deze staat hoeft hij voorlopig niet naar de gevangeniswerkplaats.

Om twee uur ’s middags heeft Jan zijn afspraak met de Amsterdamse recherche. Ook zijn advocaat, mr. Kraal, is gekomen.

‘Je kijkt zuur, Jan,’ zegt mr. Kraal

‘De reden daarvoor merk je straks wel,’ antwoordt Jan korzelig. Hij heeft gaas en pleisters in zijn zakken zitten. In een ontvangstkamertje haalt Jan een voor een het verband van zijn wonden terwijl de aanwezige agenten toekijken en een Hasselblad van de forensische dienst plichtmatig kiekjes maakt.

De rechercheurs begrijpen wat er is gebeurd. Een van hen kan zich niet bedwingen.

‘Gut Jan, ben je uit de boom gerold?’

Jan antwoordt niet. Ondertussen gaat mr. Kraal onzeker door met het aanbrenge van het gele poeder, nieuw verbandgaas en pleisters.

Juli 1977, dertien jaar eerder

Het is voor het eerst dat de vrienden alle drie een vrouw bij zich hebben op vakantie; Jan heeft Annemarie, Cor en Frans zijn met Anneke en Yvonne. Yvonne is in verwachting en loopt met een dikke buik; ze is rond september uitgerekend. Zwangerschap is toch een ietwat preciaire toestand, maar dat beseft Jan niet altijd even goed. Wanneer het gezelschap in een speelautomatenhal verzeild is geraakt, ziet hij dat Yvonne even op een speelgoedpaard zit uit te blazen. Voor de gein gooit hij wat muntjes in het apparaat. De opeens hobbelerende Yvonne schrikt zich rot en begint Jan de huid vol te schelden. Is hij wel goed bij zijn hoofd?! Jan tilt Yvonne meteen van de automaat af. Sorry, het is een beetje dom van hem geweest.

De vakantie wordt doorgebracht in het inmiddels favoriete Hotel Europa in het Italiaanse Riva del Garda. Terwijl de dames achterblijven bij het zwembad, maken de heren zo nu en dan tochtjes. Op een zekere dag zitten ze op het meer in een gehuurde speedboot hun leven door te nemen. Met Epan BV draait het boven verwachting; er staan al meer dan dertig man op de loonlijst en de bedrijfsresultaten zijn goed, daar valt niets

op aan te merken. Maar wordt het niet weer eens tijd een nieuwe overval op te zetten? Dat moet best tussen de werkzaamheden bij Epan door gedaan kunnen worden, daar zijn de drie het snel over eens.

Al filosoferend komt het gesprek op het bezoek dat ze de vorige dag brachten aan de wapenhandel in Riva. De mannen zijn bijzonder gecharmeerd van het 9mm Beretta Parabellum pistool, dat ook te koop is bij hun ‘hofleverancier’ in Brussel. Maar zowel in Italië als in België kunnen ze zonder vergunning weinig anders aanschaffen dan een beperkt repertoire munitie. De Schmeisser machinepistolen zijn eigenlijk gedaateerd. De jongens willen graag iets moderners, een uzi bijvoorbeeld, of een M16. Goed gereedschap is het halve werk, is altijd het motto geweest. Ronddobberend op het Gardameer komt het idee op om de situatie bij de wapenhandelaar in Brussel wat beter in kaart te brengen. Bestaat er wellicht een mogelijkheid daar in te breken en wat van de uzi’s en M16’s uit de kelder mee te nemen? De jongens spreken af de wapenhandel in Brussel te gaan afleggen. Een nieuw plan, de adrenaline stroomt. Epancratius staat weer op de rails.

Op de eerste dag na de bouwvakvakantie gaan de directeurs na de koffie wat bouwplaatsen af om zich door het personeel op de hoogte te laten brengen van de stand van zaken. Terug op kantoor blijkt er nog niet veel omhanden. Het weer is goed en de drie rijden in Jans Mercedes naar Bloemendaal. Onderweg nemen ze een kijkje bij hun wapendepot in de Kennemerduinen; alles ligt er nog onaangeroerd bij. Eenmaal op het strand komt het gesprek al gauw op de ‘hofleverancier’. Komende zaterdag zullen ze om vijf uur in de ochtend verzamelen bij Frans thuis in de Bestevaerstraat en dan vertrekken naar Brussel; de jongens willen erbij zijn wanneer de wapenhandelaar de winkel opent. Het kan een eerste aanwijzing zijn dat de man boven zijn bedrijf woont. Ze willen ook de omgeving van de winkel eens beter bekijken.